

μου ἓνα ἀποθηκάρι λάδι Μάν. || Φρ. Ἡρτ 'πηθοκάρι ἢ ἐγίνηκε 'πηθοκάρι (ἤλθε καὶ ἔμεινε πολὺ παρ' ἡμῖν ἢ μᾶς ἀπὸσχόλησε πολὺ) Κεφαλλ.

ἀποθηκαρίζω ἀμάρτ. ἀποθηκαρίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποθηκάρει.

Ἀποσπῶ μεγάλα κομμάτια κρέατος ἀπὸ τὰ κόκκαλα (δηλὸν ὅτι πρὸς ταρίχευσιν καὶ ἀπόθεσιν εἰς τὸν ἐπιόντα χρόνον).

ἀποθηκάριος ὁ, λόγ. κοιν. 'πουτιχάρο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποθηκάρειος.

1) Ἐπιστάτης ἀποθήκης ιδιωτικῆς ἢ δημοσίας λόγ. κοιν.

2) Ἐμπορος, ιδιοκτῆτης ἐμπορικοῦ καταστήματος Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀποθήκεμα τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθηκεύω.

Ἡ ἐν ἀποθήκῃ ἐναπόθεσις, ἀποθήκευσις: Ἀποθήκεμα καπνοῦ - σύκων - σταφίδος κττ.

ἀποθήκεμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθήκω, δι' ὃ ἰδ. ἀποθέτω.

1) Ἡ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἡλακάτης προσαρμογὴ τῆς πρὸς νῆσιν κλωστικῆς ὕλης. Συνών. ἀποθήξιμον.

2) Κατάκλισις πρὸς ὕπνον.

ἀποθηκεύω λόγ. κοιν. ἀποθηκεύω πολλαχ. 'ποθηκεύω Κῶς Σέριφ. κ. ἄ. 'πηθοκεύω Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποθήκη. Ὁ τύπ. 'πηθοκεύω κατ' ἀντιμετάθεσιν τῶν φωνηέντων τῶν δύο ἐν ἀρχῇ συλλαβῶν ὡς καὶ ὄνειρο - εἴνορο. Πβ. καὶ ἀποθηκάρει.

Ἀποθέτω εἰς τὴν ἀποθήκην ἔνθ' ἄν.: Τὸ 'ποθηκεύει τὸ κριθάρι ὁ μελίτακας (μύρμηξ) Σέριφ. Ἐπηθόκευα τ' ἄγγεια Σουδεν. Τά 'χει τὰ καπνὰ ἀποθηκεμένα 'ς τὸ δεῖνα μέρος κοιν. Συνών. ἀποθηκιάζω.

ἀποθήκη ἡ, λόγ. κοιν. ὑποθήκη Σέριφ. ὑποθήκη Μύκ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποθήκη. Ὁ τύπ. ὑποθήκη κατ' ὑποκατάστασιν καὶ παρεκδοχὴν τοῦ λογ. ὑποθήκη.

1) Οἰκοδόμημα πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ φύλαξιν ἐμπορευμάτων: Ἀποθήκη ἀλατιῦ - καπνοῦ - σύκων κττ. Ἀπὸ τὴν μανία τῶν γραμμῶν κλέβγα δοῖς ὑποθήκες τοῦ Γρόμα Σέριφ. Εἴκοσι βούγα θὰ βάλω 'ς τὸ φοῦρο τοαὶ θὰ 'σ' τὰ βάλω σὲ μὴν ὑποθήκη Μύκ. || Φρ. Κάνω ἀποθήκη (συσσωρεύω, ἐναποθηκεύω) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τῆς καὶ τοῦ τὰ πῆγανε, τὰ 'καμεν ἀποθήκη.

Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 6,97,5 «φρούριον ὑποδόμησαν ὅπως εἶη αὐτοῖς . . . τοῖς τε σκεύεσι καὶ τοῖς χρήμασιν ἀποθήκη». 2) Καθόλου, πᾶς ἰδιαίτερος τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν ποσότητος πραγμάτων κοιν.: Ἡ ἀποθήκη τοῦ σπιτιοῦ - τοῦ μαγαζιοῦ κττ. κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτ. Λυκούργ. 9 «ὥστε . . . ἀποθήκης τε μεγάλης ἐν οἰκίᾳ δεῖσθαι». Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀποθήκα Χίος (Μεστ.) Ἀποθήκες Ἄνδρ. Κρήτ. Σῦρ. Ἀποθήκες Τήν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθεσιμαῖο 2.

ἀποθηκιάζω σύννηθ. 'ποθηκιάζω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποθήκη.

Εἰσάγω εἰς τὴν ἀποθήκην, ἀποθηκεύω: Ἀποθηκιάζω τὰ κάρβουνα - τὸ λάδι κττ. σύννηθ. Τὸ κατάλαβε πῶς ἤθελα βρέχει κ' ἐποθήκισε μὲ τὴν ὥρα ὅλα δὸν τὰ πράγματα Κρήτ. (Σητ.)

ἀποθηλειάζω ἀμάρτ. ἀποφελάζω Πόντ. (Τραπ.) ἀποδελάζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀποθηλειάζουμαι Κύπρ. (Ἐγκωμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θηλειάζω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποφελάζω πβ. θηλειά - φηλειά, θηλυκός - φηλυκός κττ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ θ εἰς δ ἐν τῷ ἀποδελάζω πβ. EMayser Grammat. 180.

1) Παθ. ἀπαλλάσσομαι τῆς θηλειᾶς, τοῦ δεσμοῦ, λύομαι, ἀπολύομαι, ἐπὶ κόμβων ἢ δεσμῶν Κύπρ. (Ἐγκωμ.)

β) Ἐπὶ ζώων, ἀπαλλάσσομαι τοῦ δεσμοῦ καὶ οὕτω τρέχω ἀκατασχέτως Κύπρ. (Ἐγκωμ.): Ἐποθηλειάσθην τὸ χτηνὸν τδ' ἐν ἐπικίαν-νοτουν. 2) Ἐνεργ. ἐπὶ νημάτων, τριχῶν κττ., ἀπαλλάσσω τῆς μεταξύ των περιπλοκῆς, διαλύω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀποδελάζ' τὰ μαλλί' ἀτ'ς Χαλδ. Ἀποδελάζομε τὰ ράμματα αὐτόθι. Ἀποδελία ἀβοῦτο τὸ ράμμα Κοτύωρ. Ἡ κάττα ἐδελᾶε 'ς σὸ ράμμα καὶ ν' ἀποδελᾶουτον κ' ἐπόρ'νε αὐτόθι. Τὰ ράμματα ἀποδελᾶγμένα εἶν' Χαλδ. Συνών. ξεμπερδεύω, ξεμπλέκω.

ἀποθηλειάκωμα τό, ἀμάρτ. ἀποθελάκωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποθηλειάκωνω.

Ἐκπόρησις, ξεθηλύκωμα, ξεκούμπωμα. Συνών. ἀποθηλύκωμα.

ἀποθήλειασμα τό, ἀμάρτ. ἀποδέλᾶσμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀποδέλᾶγμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθηλειάζω.

Ἀπαλλαγὴ τῶν νημάτων, τῶν τριχῶν κττ. ἀπὸ τὸ θήλειασμα, ἀπὸ τὸ μπερδεμα, διάλυσις. Συνών. ξεμπερδεμα, ξεμπλεγμα.

ἀποθήλειώνω ἀμάρτ. ἀπουθηλειώνων Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θηλειά.

Προσδένω, ἀναρτῶ εἰς δένδρον παρὰ τὸν ναὸν ἁγίου ράκος τι λαμβανόμενον ἐξ ἀσθενοῦς διὰ νὰ ἱαθῇ τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἁγίου.

ἀποθηλύκωμα τό, ἀμάρτ. ἀποθελύκωμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθηλυκώνω.

Ἀποθηλειάκωμα, ὃ ἰδ.

ἀποθηλυκώνω ἀμάρτ. ἀποθελυκώνω Πόντ. (Τραπ.) 'πουφηλ'κώνων Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θηλυκώνω.

Ἐκπορπῶ. Συνών. ξεθηλυκώνω, ξεκουμπώνω.

ἀποθήξιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθήκω, δι' ὃ ἰδ. ἀποθέτω.

Ἀποθήκεμαν 1, ὃ ἰδ.

ἀποθολώνω λόγ. κοιν. 'ποθολώνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θολώνω.

1) Καθιστῶ τι ἐντελῶς θολὸν κυριολ. καὶ μεταφ. λόγ. κοιν.: Ἡ ἀγάπη μᾶς ἀποθολώνει τὰ λογικά μας ΓΨυχάρ. Ἀγν. 135. 2) Ἀποβάλλω τὴν θολότητα, γίνομαι διαυγὴς Κύπρ.: Ἄσμ.

Βρῦσι μου, ἂν ἐθόλωσες, πάλ' ἐν-νὰ 'ποθολώσης.

ἀποθράκωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθρακώνω.

Τὸ νὰ ἀποθρακώνητι.

ἀποθρακώνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπορθακώνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θρακώνω.

1) Παύω νὰ εἶμαι ἠνθρακωμένος, πεπυρακτωμένος, σβήνω ἔνθ' ἄν.: Τὰ καρβῶνᾶ ἐπεθράκωσαν Χαλδ. Τὸ μαγκάλ' ἐπεθράκωσαν Τραπ. 2) Ἐχω φλόγωσιν τοῦ προσώπου, ἀνάβω Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ πρόσωπος-ι-μ' ἐθράκωσεν κ' ἐπερθάκωσεν.

